

விடுதலைக்கு முந்திய சிங்கப்பூர்த் தமிழ் மரபுகவிதைகளில் பல்துறைப்பார்வை

A Multidisciplinary View of Pre-Independence Singapore Tamil Classical Poetry

எம். எஸ். ஸ்ரீலக்ஷ்மி/ M. S. Shri Lakshmi¹

¹ முனைவர், முன்னாள் விரிவுரையாளர், மலாயாப் பல்கலைக்கழகம்

Corresponding Email: lakshmishri00@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றின் தொடக்கமே மரபுகவிதை வடிவில்தான் அமைகிறது என்று உறுதிபடக் கூறலாம். இக்கவிதை மரபில் நாட்டார் மரபு, இலக்கிய மரபு என்னும் இருபெரு வழக்குகள் இடம்பெறுகின்றன. இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்வதாயின் விடுதலைக்கு முந்திய சிங்கப்பூர்த் கவிதைப்படைப்புகளில் ஏட்டில் எழுதா வாய்மொழி மரபும் , ஏட்டில் எழுதும் யாப்பியல் மரபும் அல்லது யாப்பிலக்கண மரபும் அமைந்துள்ளன. முத்துக்கருப்பன் செட்டியார், சி.ந. சதாசிவப் பண்டிதர், ந.பழனிவேலு ஆகிய மூன்று பாவலர்களின் படைப்புகள் ஆய்வுக்கு ஏடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இப்படைப்புகளில் பாவலர்களின் பல்துறைப் பார்வைகள் பளிச்சிடுகின்றன. சமூகவியல் பார்வை, அரசியல் பார்வை, அறவியல் பார்வை , கல்வியியல் பார்வை , வரலாற்றுப் பார்வை முதலிய பல்வேறு அணுகுமுறைகளை இப்படைப்புகளில் பொருத்திப்பார்க்க முடியும். மேலும் ஒப்பியல் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் படைப்பாளிகளையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் ஒப்பிட்டு இக்கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது.

கருச்சொற்கள்: விடுதலைக்கு முந்தைய, சிங்கப்பூர், தமிழ் மரபு கவிதை, பல்துறைப்பார்வை

Abstract

This research paper confirms that the history of Tamil poem in Singapore begins with Traditional form of poetry itself. This poetical tradition consists of two major traditions namely folk tradition and prosodic tradition. This paper analyses the poetical works of the Pioneer poet Muthukaruppan Chettiar, SriLankan poet C.N. Sadhasiva Pandit and N. Pazhanivelu. This paper also applies various perspectives such as sociological, political, ethical, educational and historical perspective with the poetical works of the above. Poets. Comparative study had been conducted among the poetical works of the three poets.

Keywords: Pre-Independence, Singapore, Tamil poem, Multidisciplinary

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களுள் தொன்மை மிக்க வடிவம் கவிதை ஆகும். இக்கவிதை வடிவமே சிங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துள்ளும் காலத்தால் மூத்த தொன்மை மிக்க வடிவமாகத் திகழ்கிறது. குறிப்பாகச் சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றின் தொடக்கமே மரபுகவிதை வடிவில்தான் அமைகிறது என்று உறுதிபடக் கூறலாம். இக்கவிதை மரபில் நாட்டார் மரபு, இலக்கிய மரபு என்னும் இருபெரு வழக்குகள் இடம்பெறுகின்றன. இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்வதாயின் விடுதலைக்கு முந்திய சிங்கப்பூர்த் கவிதைப்படைப்புகளில் ஏட்டில் எழுதா வாய்மொழி மரபும், ஏட்டில் எழுதும் யாப்பியல் மரபும் அல்லது யாப்பிலக்கண மரபும் அமைந்துள்ளன.

ஆய்வின் நிலைப்பாடு

முத்துக்கருப்பன் செட்டியார், சி.ந. சதாசிவப் பண்டிதர், ந.பழனிவேலு ஆகிய மூன்று பாவலர்களின் படைப்புகள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இப்படைப்புகளில் பாவலர்களின் பல்புறப் பார்வைகள் பளிச்சிடுகின்றன. சமூகவியல் பார்வை, அரசியல் பார்வை, அறவியல் பார்வை, கல்வியியல் பார்வை, வரலாற்றுப் பார்வை முதலிய பல்வேறு அணுகுமுறைகளை இப்படைப்புகளில் பொருத்திப்பார்க்க முடியும். மேலும் ஒப்பியல் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் படைப்பாளிகளையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் ஒப்பிட்டு இக்கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது.

சிங்கையின் மரபுகவிதை முன்னோடி

“தற்போது கிடைக்கின்ற ஆதாரங்களின்படி, முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் இயற்றியுள்ள ‘தண்ணிமலை வடிவேலர் பேரில் ஆசிரிய விருத்தம்’ என்னும் நூல் மூத்த நூல் என்றும், இவரே மலாயா - சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பிள்ளையார் சுழிபோட்டவர் எனக் கருதலாம்” என்றும் கோட்டி திருமுருகானந்தம் (சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை வரலாறு, ப-) குறிப்பிடுகிறார். இந்நூலில் ‘உலகநாத சுவாமிகள் பேரில் ஆசிரிய விருத்தம்’, ‘நெல்லையம்பதி உலகநாயகி அம்மன் பேரில் ஆசிரியவிருத்தம்’, ‘குன்றாக்குடி சுப்பிரமணியர் பேரில் ஆசிரிய விருத்தம்’, ‘வங்காளம் தெண்டாயுதபாணி பேரில் ஆசிரிய விருத்தம்’ ஆகிய சிறுநூல்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் பாடிய இந்நூல் 1863 இல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் மூலப்பிரதி சென்னைத் தரமணியிலுள்ள ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் பார்வைக்குக் கிடைக்கிறது. இந்நூல் அக்காலத்தில் பதினாறு பதிப்புகளைக் கண்டது. இக்கட்டுரையாளருக்கு 1887 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த பிரதி பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

மரபுசால் வருணனைத் திறன்

நகரத்தார் மரபில் பிறந்த முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் தம் குலத்துக்கே உரிய ஆழமான இறைபக்தியுடன் முதல் பக்திப்பனுவலைப் பாடியுள்ளார். இந்நூல் குலமரபு, செய்யுள் மரபு, யாப்பிலக்கண மரபு என்னும் மரபுகளின் சங்கமமாக விளங்குகிறது. மரபுக்கவிதைகளின் அழகியல்கூறுகளில் வருணனைத் திறன் முக்கிய இடம்பெறுவதாகும். வருணனையில் கேசாதிபாதம் , பாதாதிகேசம் என்னும் இருவகை மரபு உண்டு. ஆழமான

இலக்கணப்புலமை வாய்ந்த முத்துக்கருப்பன் செட்டியார் தண்ணீர்மலை வடிவேலனை வண்ணத்தமிழால் கேசாதிபாதமாக வருணிக்கிறார். நூலைத் தொடங்கும்போதே

“சீரணியும் நவரத்ன மணிமகுட முடியுஞ் சிறந்த ஈராறு கரமும்
செய்யவெண்ணீறணியு நுதலும் வாரகழைகளுஞ் செம்பவளமொத்த
(வாயும்

பூரணச்சந்திரோதயம்போல் இலங்கியருள் பொழிதிருமுகங்களாறும்
புட்குலஞ்சுழலும்வடிவேலும்முந்நூலும்பொருந்தும்விழி பன்னிரண்டும்
வாரணக்கொடியும் மலரடியும் கடப்பமலர் மாலையும் மிகத்துலங்க
மயிலேறி வள்ளிதெய்வானையுடன் வருகுவாய் மதகஜமுகன்

(பின்னவா “

என்று வருணிப்பதுடன் நூலின் இடையே தம் பக்திநெறியையும், சைவசித்தாந்தப் புலமையையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

பண்டிதரின் பாண்டித்தியம்

சி.ந. சதாசிவப்பண்டிதர் சிங்கைத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய இடம் வகித்த யாழ்ப்பாணத் தமிழர் ஆவார். வண்ணை அந்தாதி, வண்ணைநகர் ஊஞ்சல், ‘சிங்கைநகர் அந்தாதி’, சித்திரகவிகள்’ ஆகிய நான்கு நூல்களைப் பாடியுள்ளார். இவை நான்கும் சிங்கை மகதூம் சாயபுவுக்குச் சொந்தமான தீனோதய எந்திர சாலையில் 1887 ஆம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்டன. இவற்றுள் முதலிரு நூல்களும் இலங்கையின் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வண்ணார் பண்ணை என்னும் வண்ணைநகரைப் பற்றியவை. வண்ணை நகரில் எழுந்தருளியுள்ள காமாட்சி அம்மன் இவ்விரு நூல்களின் பாட்டுடைத்தலைவி.

ஆசிரியர்பற்றிய தகவற் பார்வை

அந்தாதி ,ஊஞ்சல் என்னும் இலக்கிய வகைமைகளில் பாடப்பட்ட இரு நூல்களின் வழி சதாசிவப் பண்டிதர்பற்றிய தகவல்களை அறிகிறோம். நவீனத் திறனாய்வு முறைகளில் ஒன்றாகிய புதுத்திறனாய்வில் நூலாசிரியர்பற்றிய தகவல்களை நூலின் வழி ஆய்வது உண்டு. அவ்வகையில் குடியேறிகள் தாங்கள் பிறந்துவளர்ந்த நாட்டை அவ்வளவு எளிதில் மறந்துவிட மாட்டார்கள் என்பதற்குக் குடியேறிகள் படைத்த நூல்களில் இடம்பெறும் அவர்களின் தாய்நாட்டைப்பற்றிய செய்திகளே நல்ல சான்றாகின்றன. பொருளாதார நிலைப்பாட்டுக்கு இந்நாடுகளில் வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் நினைப்பு அல்லது நினைவுகள் எல்லாமே தாய்நாட்டைப்பற்றித்தான் இருந்தன என்பதற்கு வண்ணைநகர் காமாட்சி அம்மனப்பற்றிய அந்தாதியும் ஊஞ்சலுமே சான்றாகின்றன. இப்போக்கு வேரை இழந்துவிட விரும்பாத அவர்களின் மனத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

சதாசிவப்பண்டிதர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள், சைவசித்தாந்தம் ஆகியவற்றை நன்கு கற்றவர் என்பதும் வண்ணைநகர்க் காமாட்சி ஆலயத்தின் குடமுழுக்குப் பணியையும் குறைவறச் செய்தவர் என்பதும் வண்ணைநகர் அந்தாதி முதலான நான்கு நூல்களுக்கும் சிறப்புப்பாயிரம் வழங்கிய (சிதம்பரம் அப்பியாசமடத் தலைவராக விளங்கிய) ஸ்ரீலக்ஷ்மி முத்துக்குமாரசுவாமிகளின் வாக்கினால் அறியவருகின்றன.

“ஆசை யுடனே அணிமணி ஏற்றிக்
கும்பா பிஷேகம் குறைவறச் செய்து
கம்பா நதிவருங் கம்பனைக் குழைத்த
அன்னையைத் துதிக்கு மந்தா தியொன்றும்
பன்னு மூஞ்சல் பகரெச்ச சரீக்கையு
மெண்ணு பராக்கு மெழின்மங் களமு
நங்கை வள்ளி நாயகன் பேரில்
சிங்கையந் தாதியுஞ் சித்திர கவிகளும்
மங்கள மாக வரைந்தனன் யாரெனின்
இலக்கண விலக்கிய விருங்கட லுண்டு
கலக்கமிலாமற் கலையெலா முணர்ந்தோன்
சொற்பொருட் சாரன் துதிக்கொள் ஆசாரன்
தக்கசற் சங்கள் தமிழிற் பிரசுஅங்கண்
வண்ணை மாநகரில் வாழுந் திகழ் சி.ந.
திண்ணிய நற்சதா சிவபண் டிதனே “

சதாசிவப் பண்டிதர் கோயில் அதிகாரியாக வண்ணைநகரில் பணியாற்றியவர் என்ற செய்தி அகச்சான்றாய் வண்ணைநகர் அந்தாதியின் கீழ்காணும் பாடலில்,

“மாற்று பிறவிமயல் வண்ணைநகர்க் காமாட்சி
யாற்றன்மிகு கோயி லதிகாரி- தேற்றமுட
னாகமங்கள் பூசை யறிந்தவற்றைச் செய்பவனே
மோகமெலா முன்னே முனிந்து” (பாடல் எண் 40)

இடம்பெறுகிறது. ஈழத்தில் வாழ்ந்தபோது சதாசிவப் பண்டிதர் வண்ணைநகர் அந்தாதி, வண்ணைநகர் ஊஞ்சல், எச்சரிக்கை, பராக்கு ஆகியவற்றைப் பாடியிருக்கவேண்டும்; பின்னர்ச் சிங்கையில் பணி செய்தபோது மகதூம் சாயபுவின் பதிப்பகத்தின் மூலம் அவற்றை அச்சிட்டிருக்கவேண்டும் என்பதைச் சிறப்புப்பாயிரத்தின் வழி உய்த்துணரலாம். சிங்கையில் பணிசெய்தபோதுதான் சிங்கை நகர் அந்தாதியைப் பாடியிருக்கவேண்டும்.

பண்டிதரின் அறவியல் பார்வை

தெய்வத்தைப் போற்றிப் பரவும் இப்பக்திப்பனுவலில் சதாசிவப் பண்டிதர் அறக்கருத்துகளைப் பாடியுள்ளார். இவ்வுலகில் அறங்கள் முப்பத்திரண்டையும் நிலைநாட்டவே அன்னை காமாட்சி எழுந்தருளியுள்ளாள் என்பதை அறிந்துகொள்ளச் சொல்கிறார் பண்டிதர். ஈயாதார் வாழ்ந்தும் பயனில்லை என்று கூறி ஈதலறத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

“ஈயாத மக்களுக் கென்றும் பயனில்லையென்
றோயாம லெண்ணான் குயறறத்தைத் – தாயாகும்
வண்ணைநகர்க் காமாட்சி வையகத்திற் செய்தருள
வெண்ணிவந்தா லென்றே யறி “

“அழக்காறு என ஒரு பாவி” என வள்ளுவரால் வருணிக்கப்படும் பொறாமைக்குணம் கொண்டவர்கள் நரகத்தையே அடைவர் என்றும் அந்த நரகத்திலிருந்து மீள வழியே இல்லை என்றும் பொறாமையால் ஏற்படும் விளைவைக் கூறுகிறார். அன்னை காமாட்சியின் அருள் பெறற்கரும்பேறாகக் கிடைக்கும்போது பாதகர்களும் மனம் மாறிப் பொறாமையை விட்டொழிப்பர் என அன்னையின் அருட்டிறத்தை நீதிக்கருத்தோடு இணைத்துப் பாடுவர்.

பொய் உரைப்பது கடியப்படவேண்டும் என்னும் கருத்துடைய பண்டிதர் அவ்வாறு பொய் சொல்பவர்களைப் பேதையர்கள் என்று குறிப்பிடுவது நினையத்தக்கது. பொய் கூறுவதன் விளைவுகளை அறியாதவர் என்பதால் பேதையர் எனக் குறிப்பது பொருந்தும். இவர்களுக்கு நரகமே கிடைக்கும் என்றும் “நரகின் கூறெலாம் யான் விளக்கல் கூடாது” என்றும் (பாடல் எண் 33) பாடுகிறார்.

இறைவழிபாட்டுக்கு இல்லறம் உகந்ததா? துறவறம் உகந்ததா ? எனக் குழம்பிடல் வேண்டாம்; இவை இரண்டுமே சிறந்தவைதாம். அன்னை காமாட்சியை வழிபடாமல் பல அறச்செயல்களைச் செய்தாலும் பயனில்லை என்று இறைவழிபாட்டுடன் கூடிய அறப்பணியை வலியுறுத்துகிறார்.

பண்டிதரின் தத்துவப் பார்வை

சதாசிவப் பண்டிதர் முன்னர்க் கூறியபடி சைவசித்தாந்தப் புலமையும், பன்னூற்பயிற்சியும் மிக்கவர் என்பதால் சைவசித்தாந்தக் கருத்துகள், சக்தித்தத்துவம் போன்ற சமயத்தத்துவங்கள், வழிபாட்டின் பயன், தமது விண்ணப்பங்களை வெளிப்படுத்தல், வழிபாடு செய்யாதவர் படும் பாடு, பெண்மயக்கைப் பழித்தல், வாழ்க்கை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை போன்ற நிலையாமைத் தத்துவங்களைப் பாடுதல் ஆகியவற்றின் மூலம் இறைவழிபாட்டு நெறிக்கு மக்களை வழிப்படுத்துகிறார்.

பண்டிதரின் சமூகப் பார்வை

தமிழர்களிடம் ஆரிய வெறுப்பு பலகாலமாக இருந்துவந்திருக்கிறது. ஈழத்திலும் அத்தகைய வெறுப்பு இருந்திருக்கவேண்டும். ஆகவேதான் பக்திப்பனுவலுக்கு இடையிலும் ஆரியரைத் தூஷிப்பதைப் பண்டிதர் கண்டிக்கிறார். சதாசிவப் பண்டிதரும் ஆரியராக இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. நூலின் முகப்பில் செல்லையர் அவர்கள் சொல்லிய வெண்பாவின்படி,

“ வண்ணைச் சதாசிவம் வாழுமருட் காமாட்சி
நண்ணுமபி ஷேகம் நடாத்தியபின் – விண்ணப்பப்
பூசை புரிவான் பொருளாகத் தித்திக்கு
நேசகவி சொன்னான் நிசம்”

என்பதால் சதாசிவ பண்டிதர் கோயிலில் பணி செய்திருக்கவேண்டும் என்பதும் . “ கோயில் அதிகாரி “ என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டதிலிருந்தும் ஊகிக்க முடிகிறது. ஆகவேதான் அவர்,

“ ஆயுங் கலையுணர்ந்த ஆரியரைத் தூஷிப்போர்
தேயும் பொருளோடு தேர்ந்தறிமின் “ (பாடல் எண் 26)

என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். பக்தி இலக்கியத்தில் நீதி கூறிய பண்டிதர் சமூக நிலையையும் சுட்டிக்காட்டத்தவறவில்லை.

கற்பனைத்திறன்தோய் முருகியற் பார்வை

பண்டிதரின் பன்னூற் பயிற்சியும், உருவகச்சிறப்பும் கற்பனைவளமும் தத்துவஅறிவும் இருபத்திரண்டு பாடல்களில் தெரியவருகின்றன. அன்னை காமாட்சியைப் பரவிவழிபடுவதற்காக “விண்ணவர்கள் ஈண்டி இங்ஙன் வந்து நிதம் போவர்” (அந்தாதி-பாடல் எண் 3) எனக் கற்பனை மெருகேற்றிப் பாடுகிறார். வண்ணைநகர் அந்தாதியைக் காட்டிலும் வண்ணைநகர் ஊஞ்சலில் பண்டிதரின் கற்பனைவீச்சுச் சிறப்பாய் உள்ளது. காமாட்சி அம்மன் ஊஞ்சலில் எவ்வாறு ஆடுகிறாள்?

“ விண்வளரு மிந்திரவி கவிகை வாங்க
வீணைவளர் தும்புருநா ரதர்கள்பாட
பண்வளரு மரம்பையர்க ணடன மாட
பலம்வளரும் வாயுசா மரைகள் வீச
எண்வளரு நிதிக்கிழவ னடப்பை தாங்க
எழில்வளரு முனிவரெலா மாசி கூற
கண்வளரு மாடமிகு வண்ணை வாழும்
காமாட்சி அம்மையே ஆடர் ஊசல் “ (பாடல் எண் 7)

அம்பிகையின் பல்வேறு நாமங்களையும் அணிகலன்களையும் அடுக்கிக் கூறும் பண்டிதர் அவள் ஊஞ்சல் ஆட்டத்தைப் பிரமன் கைத்தாளம் போடவும் அம்பலக்கூத்தனாம் சிவன் அவளுடன் ஆடவும் விநாயகப் பெருமான் சப்பாணி கொட்டவும் அறுமுகக் கடவுளும் தேவேந்திரனும் ஆடவும் அச்சுதன் கருணை தேடவும் கற்பனை கலந்து நடத்துகிறார்.

உருவகம் பொலியும் அழகியற்பார்வை

அடக்கிச்செறித்த உவமையே உருவகம் ஆகும். உவமையைக் காட்டிலும் கவிதை இன்பம் துய்க்க உதவுவது உருவகம். வண்ணைநகர் ஊஞ்சலில் உருவகச்சிறப்பு பெரிதும் அமைந்து பண்டிதரின் கவிப்புலமையைப் புலப்படுத்துகிறது. நூலின் தொடக்கமே உருவகங்களாக அமைந்து அன்னையின் ஊஞ்சல் அமைக்கப்பட்ட திறம் பேசுகிறது.

“ நலந்திகழும் நாதவிந்து கால்க ளாக
நயந்திகழும் பரம்பொருணேர் விட்ட மாக
வலந்திகழும் காலமெலாம் வடங்க ளாக
வரந்திகழும் வேதமெலாம் பலகை யாக
புலந்திகழும் பிரணவம்பொன் விதான மாக
பொருடிகழும் உபநிடதம் பீட மாக
கலந்திகழும் சலசைசெறி வண்ணை வாழும்
காமாட்சி அம்மையே யாட ரூசல் “

பண்டிதர் பாடிய சிங்கைநகர் அந்தாதி

சிங்கப்பூரில் 1859இல் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்களால் கட்டப்பட்ட தண்டாயுதபாணி ஆலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமான் மீது அந்தாதியாகப் பாடப்பட்ட நூல் சிங்கைநகர் அந்தாதி ஆகும். இது தமிழில் அதிகம் செல்வாக்குப்பெற்ற அந்தாதி என்னும் இலக்கிய வகைமையைச் சேர்ந்தது. நூறு பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல் கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் யாப்பால் இயன்றது. பெரும்பாலான தமிழிலக்கியங்களைப் போல 'உலகெலாம்' என்னும் மங்கலச்சொல்லைக்கொண்டு தொடங்கும் தமிழ்மரபையே இந்நூலாசிரியரும் பின்பற்றியுள்ளார். மேலும் தமிழ் மரபை அடியொற்றியே 'அவையடக்கம்' என்னும் பகுதியும் இடம்பெறுகிறது. இந்நூலை இயற்றியவர் பெயரும் "ஈழப்பதியான் சதாசிவ பண்டிதனே" என நூலுள் அகச்சான்றாய் அமைகிறது.

சதாசிவனின் சிங்கைகுறித்த பார்வை

சிங்கைநகர்பற்றிய வருணனைகள் நினைத்துப் பார்க்கத்தக்கன. மீன்பிடி கிராமமாக இருந்த சிங்கை படிப்படியாக நகரமாகிய செய்தியை மனங்கொண்டு 'புதுநகர்ச்சிங்கை' எனக் குறிக்கிறார். சிங்காபுரம், சிங்கையூர் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படும் சிங்கப்பூரின் இயற்கையழகும் செல்வவளமும் நூலில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவை உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும் இயல்பின. சிங்கைநகர் வந்தார்க்குச் சிரமங்கள் இல்லாது வாழ்வில் இன்பம் கிடைத்ததைச் "சுகந்தருசிங்கை" என்னும் சொல்லாட்சியின் வழி அறிகிறோம்.

நன்றி மறவாப் பார்வை

குடியேறிகள் இங்கு வந்து பலவகையில் துன்புற்றபோதும் ஓரளவு பணவருவாய்க்கும் வழிசெய்துகொண்டனர். ஆகவே வருமானம் பெறவும் வசதியாக வாழவும் வாய்ப்பு வழங்கிய சிங்கையைப் போற்றித் தம் நன்றிமறவாப் பண்பைப் பல தொடர்களின் வழி புலப்படுத்துகிறார்.

உவமைகளும் ஒப்பில் அழகியற் பார்வையும்

பக்திநலம் கனியும் பனுவல் ஆயினும் 'உவமை என்னும் தவலருங் கூத்தியின் நடனம்' சிறப்புற அமைகிறது. கன்றினைத் தேடும் பசு, பசுவினைத் தேடும் கன்று, மலரும் மணமும், சூரியன் முன் பனி போன்ற மரபுவமைகள் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன. சில உவமைகளைத் தம் விருப்புக்கும் கற்பனைக்கும் ஏற்ப மாற்றியமைத்துக் கொள்கிறார். 'ஞாயிற்றைக் கை மறைப்பார் இல்' என்னும் நாலடியாரின் உவமை பண்டிதரிடம் "ககனத்தைக் காற்படியால் வீரியம் பேசி அளப்பது போலும்" என மாற்றமடைகிறது.

சில புதிய உவமைகளையும் படைக்கிறார் பண்டிதர். இதன் மூலம் பண்டிதரின் படைப்பாக்கக் கற்பனைத் திறன் பளிச்சிடுகிறது. முருகனின் புகழைப் பாவினுள் வைத்துப் பாடுவது முடியாத செயல் என்றும் முருகனின் புகழ் சொற்களுக்குள் அடங்காத ஆற்றலைகொண்டது என்றும் கூற விழையும் சதாசிவப் பண்டிதர்,

“ சேவடியைப் பாவகத்துள் வைத்துப் பாட
நினைக்கின்ற பான்மையது
பூவகத்துள் கடல்நீர் அளத்தலும் போர்க்களத்திற்
சேவகத்து அம்பெய்தல் கையிலி மாணும் சிறப்பிதுவே”
(பாடல் எண் 80)

எனப் பாடியுள்ளார்.

இறைவன் காட்சிக்கு அரியன். ஆனால் முருகனைக் கண்டதாகக் கூறுவது வெறும் பிதற்றலே என்பதை விளக்கும் வகையில்,

“நின்மல னேயுனைக் கண்டவ ரென்று நிதம் பிதற்றல்
வன்மல நீக்க வகையறியாது வரிவிரல்காண
தன்நுனி தொட்டிடத் தன்வாய் முகத்தினைத் தான்கறித்துத்
தின்னுதல் போலுந் திருவளர் சிங்கைச் சினகரனே”

(பாடல் எண் 59)

என்று புதிய உவமை கொண்டு பாடுகிறார். இவ்வண்ணம் பண்டிதரின் நுண்மாண் நுழைபுலம் விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ள உவமைகள் முறையே 61,62,68,69,71 ஆகிய எண்களுள்ள பாடல்களில் அமைந்துள்ளன. இவை நுட்பமாகச் சிந்திப்போரின் அறிவுக்கு விருந்தாய் அமைவன ஆகும். பண்டிதர் உருவகத்தைக் கையாளும் பாங்கும் போற்றத்தக்கது.

“ உத்தம நீ கடல் ; என்னுயிர் அப்பதில் உப்பு ; மலத்
தத்திய கன்மம் வளி அலை; போதந்தரும் இரண்டு
சத்தியும் உன்னிடம் உண்டே சகத்தினைத் தாங்கு பஞ்ச
நித்தியா வேலை நிராமய னேசிங்கை நின்மலனே “

(பாடல் எண் 58)

பண்டிதரின் பழுத்த யாப்பிலக்கணப் புலமை

தேவார மூவருள் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் யமகம், திரிபு, மாலைமாற்று முதலிய சொல்லணி ,பொருளணி வகைகளைக் கையாண்டு புதுமை செய்தவர். சதாசிவப் பண்டிதர் தேவாரத்தை நன்கு கற்றிருந்தவர் என்பதால் பண்டிதரும் அவர் வழி நின்று சொல்லணி ,பொருளணி வகைகளையும் சித்திரகவிதைகளையும் சிங்கையில் பாடிப் புதுமை செய்தார். இவற்றின் முன்னோடி என்ற பெருமையும் பண்டிதருக்கு உண்டு. “சித்திரகவிதையை யாப்பிலக்கணப் புலமையின் மணிமுடி” என வருணித்தால் அதன் நாயகராகச் சிங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தலைமை இடத்தைப் பெறுபவர் பண்டிதரே ஆவார்.

மாலைமாற்று வெண்பா, துவி நாக விருத்தம், அஷ்ட நாக வெண்பா, இரத வெண்பா, கமல வெண்பா, சதுரங்க வெண்பாதுவி வெண்பா, திரி வெண்பா, நிரல்நிரைக் கட்டளைக் கலித்துறை, தனு வெண்பா, வினா விடை வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை இரு பா, நடு எழுத்து அலங்காரம் , திரிபங்கி, ஒரு சீர் மடக்கு, மடக்கு விருத்தம், வேலாயுத பந்தம், அடி நினைந்திரங்கல், மோனை பிறழாத ஆசிரியப்பா என 19 வகையான சித்திரகவிகளைப் படைத்துள்ளார். (இவற்றின் விரிவினை இக்கட்டுரை ஆசிரியர் எழுதிய சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியம் ஆழமும் அகலமும், 2005) என்னும் நூலில் காண்க.

ஒவ்வொரு சித்திரக் கவியிலும் சிங்கப்பூர் எனும் சொல் இடம்பெறுகிறது. இந்நூல் பண்டிதரின் பக்தி உணர்வையும் பறைசாற்றுகிறது.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் கவிதை, செய்யுள் என இரு வகையிலும் படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. செய்யுள் என்பது எழுத்துகளைக் கொண்டு இலக்கண விதிப்படி செய்யப்படுவது. செய்யுள் செய்வதனால் புலவருக்குச் செய்திகளை நயம்படச் சொல்லவேண்டிய கட்டாயமில்லை. ஆகவே கவிதைபோலச் செல்வாக்குப் பெற்ற வடிவமாகச் செய்யுளைக் கூறமுடியாது. பண்டிதரின் படைப்பாற்றல் அழகை அல்லது கவித்துவத்தைச் சித்திரக்கவிகள் காட்டவில்லை. இருப்பினும் பாடுபொருள் அடிப்படையில் சிங்கப்பூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி என்னும் தண்டாயுதபாணி கருப்பொருளாக அமைவதால் சதாசிவப் பண்டிதரின் இலக்கியப்பணி சிங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

ந. பழநிவேலுவின் கவிதை மலர்கள்

ந.பழநிவேலு நாற்பததைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டவர். வானொலியில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். 'கவிதை மலர்கள்' என்பது தொகுப்பு நூலாகும். 1947 இல் முதற்பதிப்பு வெளியீடு கண்டது. மரபுகவிதைகளும் சிறுவருக்குரிய சில கவிதைகளும் அடங்கிய நூல். நூல் மதிப்புரையில் வை.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடுவது போலக் கவிதையின் எளிமையும் சிங்கப்பூர்ச் சமுதாய வளர்ச்சியைக் காட்டும் குறிப்பும் இக்கவிதை நூலுக்குத் தனித்த இடத்தைப் பெற்றுத் தந்துள்ளன. நூலாசிரியர் சமூக சீர்திருத்த நோக்குக் கொண்டவர்; ஈ.வே.ரா பெரியாரின் கொள்கைகளில் தீவிரப் பற்றுக்கொண்டவர். ஆகவே, சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகள் கொண்ட கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நிறைவுரை

விடுதலைக்கு முந்திய சிங்கப்பூர்த் தமிழ் மரபுகவிதைகள் தொடக்கத்தில் பக்தியைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுப் பின்னர்ச் சமூக அரசியல் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பப் பாடுபொருள்களை மாற்றிக்கொண்டு வளர்ந்த போக்கைக் காட்டுகின்றன. மாற்றத்தின் மூலம் வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவதும் ஏற்புடையது அல்லவா?

துணைநூற்பட்டியல்

சதாசிவப் பண்டிதர், சி.ந., வண்ணைநகர் அந்தாதி, வண்ணைநகர் ஊஞ்சல், சிங்கை நகர் அந்தாதி, சித்திர கவிகள், தீனோதய எந்திர சாலை, சிங்கப்பூர், 1887.

பழநிவேலு, ந., கவிதை மலர்கள், தை நூலகம், இரண்டாம் பதிப்பு, 1975.